

“Θα κλείσω το κήρυγμα με τους στίχους ενός γέροντα ασκητή”

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Μάνης](#)

©Γραφείο Τύπου Ι.Μ. Μάνης

Χθες και σήμερα (1-2 Φεβρουαρίου 2021) εορτάστηκε η Δεσποτο-θεομητορική εορτή της Υπαπαντής του Κυρίου στο Γύθειο και στον ομώνυμο παλιό ιερό Ναό που βρίσκεται στο Επισκοπείο της Ι. Μητροπόλεως Μάνης.

Στον πανηγυρικό αρχιερατικό Εσπερινό, ως και στην θ. Λειτουργία προεξήρχε ο Σεβ. Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος Γ' συμπαραστατούμενος από τόν Αρχιμ. π. Συμεών Λαμπρινάκο, Πρωτοσύγκελλο της Ιεράς Μητροπόλεως, τον πρωτοπρ. π. Ηλία Μανιατάκο και τον αρχιδιάκονο π. Χριστόδουλο Κρουστάλη, ενώ στο αναλόγιο ήταν οι: Ανάργυρος Δερδελάκος και Πέτρος Καλαποθαράκος.

Υπήρξε και διαδικτυακή αναμετάδοση από το «κανάλι» της Ι. Μητροπόλεως. Προσέτι τηρήθηκαν όλα τα απαραίτητα υγειονομικά μέτρα.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ:

[Για το φωτογραφικό υλικό πατήστε εδώ](#)

[Για το βίντεο του Όρθρου και της Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας πατήστε εδώ](#)

©Γραφείο Τύπου Ι.Μ. Μάνης

Στον Εσπερινό ο Σεβασμιώτατος είπε τα εξής:

«Εορτάζουμε σήμερα τήν Δεσποτο-θεομητορική Έορτή της Υπαπαντής του Κυρίου. Δηλαδή, σαράντα ημέρες μετά τήν Γέννηση του Χριστού, ή Υπεραγία Θεοτόκος μετά του Ίωσήφ του δικαίου, φέρει τό θεϊο βρέφος, τόν Χριστόν, στό Ναό του Θεού, κατά τό έθος του Μωσαϊκού Νόμου. Έκεϊ άνέμενε ό γέρων πρεσβύτες ό δίκαιος καί εύλαβής Συμεών, ό όποιος ήταν από τό Άγιον Πνεύμα «κεχρηματισμένος», δηλ. του είχε άποκαλυφθει, νά μή δεϊ θάνατο πρίν δεϊ μέ τά ίδια του τά μάτια τόν Χριστό, τόν Σωτήρα του κόσμου. Όταν, λοιπόν, είδε τό παιδίον Ίησοϋς καί τό έπηρε στίς άγκάλες του, συγκινημένος εύχαρίστησε καί δοξολόγησε τόν Θεό καί είπε τά συγκλονιστικά λόγια: «Νϋν άπολύεις τόν δοϋλον σου, Δέσποτα κατὰ τό ρήμα σου έν είρήνη, ότι είδον οί όφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου, ό ήτοιμάσας κατὰ πρόσωπον πάντων τών λαών, φως είς άποκάλυψιν έθνών καί δόξαν λαού Σου Ίσραήλ». Δηλαδή, τώρα άς άναχωρήσω από τήν παρούσα ζωή, είρηνικός καί χαρούμενος. Άς πεθάνω, διότι άξιώθηκα νά δω τόν Χριστό, νά τόν ύπαντήσω καί συναντήσω καί μάλιστα νά Τόν κρατήσω στίς άγκάλες μου. Όποία ώραία στιγμή για τόν γέροντα Συμεών. Όποια, άγια τέλη του δικαίου καί εύλαβοϋς γέροντος Συμεών! Έτσι μετέστη ό Συμεών από τά επίγεια στά οϋράνια δώματα.

*

Αυτές οί άγιες στιγμές πού έβίωσε ό Συμεών θέτουν ένώπιόν μας καί τά έσχατα του κάθε άνθρώπου. Όλα είναι ρευστά, όλα μεταβάλλονται, όλα έπιδέχονται τροποποιήσεις, δεϋτερες σκέψεις. Ένα μόνον είναι τό πιό σίγουρο. Ό θάνατος. Κανένας άνθρωπος δέν έμεινε για πάντα έδω. Όλοι οί άνθρωποι παραδίδονται μία ήμέρα στή φθορά του σώματος. Ό θάνατος δέ, δέν κάνει διακρίσεις. Πεθαίνουν καί πλούσιοι καί πτωχοί, μορφωμένοι καί άγράμματοι, μεγάλοι στήν ήλικία καί νέοι, άκόμη καί νήπια, άνδρες καί γυναίκες. Γι' αυτό καί δέν ύπάρχει πόλη ή χωριό πού νά μήν έχει κοιμητήριο. Καί άκόμη είναι άγνωστη καί ή ώρα του θανάτου. Οϋδείς γνωρίζει τήν ήμέρα καί τήν ώρα της άναχώρησής του από τόν μάταιο τουτο κόσμο. Καί βέβαια, ό άνθρωπος, ό κάθε άνθρωπος φοβάται τόν θάνατο καί διατυπώνει πολλά έρωτήματα. Γιατί νά ύπάρχει ό θάνατος; Τί γίνεται μετά τό θάνατο; Ποϋ βρίσκονται οί ψυχές; Η άγωνία για τόν θάνατο πάντοτε ύπάρχει καί ό προβληματισμός είναι έξόχως έντονος. Ό άνθρωπος άρνεϊται δηλ. νά συμφιλιωθεί μέ τόν θάνατο καί τά συναισθήματά του είναι άνάμικτα καί άλλόκοτα. Τότε ή θλίψη καί ό ψυχικός πόνος καί τά δάκρυα του θρήνου έρχονται στό προσκήνιο. Από τήν άλλη πλευρά ό άνθρωπος κάνει τό πᾶν για νά τόν άποφύγει καί νά τόν λησμονήσει μέ διάφορα τεχνάσματα. Άλλά διαπιστώνει ότι οϋτε ή ίατρική έπιστήμη μπορεί νά βοηθήσει ολοκληρωτικά οϋτε καμμία άλλη τεχνολογική

πρόοδος. Έπομένως ὁ θάνατος εἶναι θάνατος καί ἀποτελεῖ ἕνα μεγάλο μυστήριο. Συμβαίνει νά εἶναι ὁ ἔσχατος ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου, γιατί ὁ Θεός ἔπλασε τόν ἄνθρωπο νά ζεῖ στήν ἀθανασία. Ὅμως, μετά τήν πτώση του κατέστη δεκτικός τῆς φθορᾶς. Ὑφίσταται τόν θάνατο ὡς τιμωρία, ὅπως βέβαια τόν εἶχε προειδοποιήσει ὁ Θεός (Γεν. β', 17). Γιά πρώτη φορά σ' ὁλόκληρη τήν Ἀγία Γραφή, ἐδῶ στό πρῶτο βιβλίο, ἀναφέρεται ἡ λέξη θάνατος. Ὅμως, τό ἔλεος, ἡ ἄπειρη ἀγάπη καί ἡ φιlanθρωπία τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἐνανθρώπιση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τόν θάνατο καί τήν Ἀνάστασή Του, ὁ θάνατος νικήθηκε. Ἔτσι, ἐνῶ πεθαίνουμε δέν παραμένουμε αἰώνια σ' αὐτή τήν κατάσταση! Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ προάγγελος καί τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως. Θά πεθάνουμε, θά χωριστεῖ ἡ ψυχή μας ἀπό τό σῶμα μας καί τό μέν σῶμα θά διαλυθεῖ, ἡ ψυχή ὅμως παραμένει ἀθάνατος. Ἐπειτα δε, μία ἡμέρα πού ὁ Κύριος γνωρίζει, θά ἀναστηθοῦμε καί θά ξαναενωθεῖ ἡ ψυχή μέ τό σῶμα, ἕνα ἄλλο σῶμα ἄφθαρτο. Ἔτσι ὁ θάνατος κατά τήν χριστιανική διδασκαλία εἶναι ὡς ἕνας ὕπνος, μακρότερος τοῦ συνήθους. Εἶναι μία κοίμησις. Δέν εἶναι κανένας χαμός οὔτε τό ὀριστικό τέρμα τῆς ὑπαρξῆς μας. Εἶναι μόνον τό τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς καί ἡ ἀρχή τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Αὐτά ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς τά διαβεβαίωσε. Μίλησε γιά τήν αἰώνια ζωή μέ τήν φοβερή Παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ Λαζάρου (Λουκ. ιστ', 19-31), μίλησε γιά τήν Δευτέρα Παρουσία (Ματθ. κε', 31-46) καί διεκήρυξε ὅτι: «Ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή» (Ἰω. ια', 25) καί ἀκόμη εἶπε τόν καταπληκτικό καί μοναδικό λόγο ὅτι «ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ κἄν ἀποθάνῃ ζήσεται» (Ἰω. ια', 25).

Εἶναι πολύ χαρακτηριστικό δε, ὅτι στό «Σύμβολο τῆς Πίστεως», πού εἶναι ἡ σύνοψη τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας ὁμολογοῦμε στό τελευταῖο ἄρθρο: «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος». Δηλ. βασικότατο κεφάλαιο τῆς πίστεώς μας εἶναι ἡ ἀναμενόμενη κοινή ἀνάστασις τῶν νεκρῶν καί ἡ γενική καί τέλική κρίσις ἀπό τόν Δικαιοκρίτη Χριστό.

*

Γι' αὐτό καί στήν Ἐκκλησία δεόμεθα: «Χριστιανὰ τά τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά καί καλὴν ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ αἰτησώμεθα». Δηλ. νά ἔχουμε χριστιανικά τά τέλη τῆς ζωῆς μας, χωρίς πόνους καί ἔργα πού ντροπιάζουν, ἔργα αἰσχύνης· νά εἶναι οἱ τελευταῖες ὥρες μας εἰρηνικές καί βέβαια νά ἔχουμε καλὴ ἀπολογία μπροστά στό φοβερό θρόνο τοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι ἀκόμη πολύ σπουδαία ἡ δέηση πρὸς τήν Παναγία στήν εὐχή: «Ἄσπιλε, ἀμόλυντε, ἄφθορε, ...» ὅπου λίγο παρακάτω ἱκετεύουμε καί λέμε: «Καί ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐξόδου μου τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν περιέπουσα καὶ τὰς σκοτεινὰς ὄψεις τῶν

πονηρῶν δαιμόνων πόρρῳ αὐτῆς ἀπελαύνουσα».

Ναί, νά καλοτυχίζουμε ἐκείνους πού ἔζησαν ἐνάρετα καί ἔτσι ἔφυγαν ἀπ' αὐτή τή ζωή. Λύπη νά αἰσθανόμαστε γι' αὐτούς πού ἔφυγαν ἀμετανόητοι. Καί μόνον στούς ἀπίστους, τούς μή ἔχοντας ἐλπίδα κυριαρχεῖ ὁ θρῆνος. Σκεπτόμενοι αὐτά, ἄς ἀγωνιζόμαστε στήν παροῦσα ζωή τόν καλόν ἀγῶνα τῆς πίστεως. Μή μᾶς βρεῖ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου «ἐν ἁμαρτίαις». «Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ» (Ψαλμ. 115, 6). Δηλ. εἶναι τίμιος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ἀνθρώπων πού ἔζησαν μέ εὐσέβεια, ὁ θάνατος ὅμως τῶν ἁμαρτωλῶν εἶναι κακός θάνατος. Τότε μαζί μέ τόν γέροντα Συμεών μπορούμε νά λέμε καί ἐμεῖς: «Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλον σου... ἐν εἰρήνῃ».

Θά κλείσω τό ἀποψινό κήρυγμα μέ τούς στίχους ἐνός γέροντα ἀσκητή πού ἐπιγράφει τό ποίημά του:

Τό σακκοῦλι τῆς ψυχῆς

1. Ὅσον καιρό κι' ἄν ζήσω

μά θάρθη μιά ήμέρα
όπου τή γῆς θ' ἀφήσω
καί κάθε τι 'δω πέρα.

2. Μά ὅ,τι ἡ ψυχὴ κλείνει
μέσ' σ' τό δικό της σάκκο
αὐτό ὅχι δέν θά μείνη
μέσα σ' τῆς γῆς τό λάκκο.

3. Τόν σάκκο αὐτό μαζί μου
'ψηλά θά πάρω μόνον·
μ' αὐτόν θ' ἀρθῇ ἡ ψυχὴ μου
'μπρός σ' τοῦ Θεοῦ τόν Θρόνον.

4. Κι' ἐκεῖ θά τόν ἀνοίξῃ
κι' ὅλα ἔνα πρὸς ἕνα
ναί! Σ'τόν Κριτὴν θά δείξῃ
τί ἔχει συναγμένα.

5. Ἔργα καί λόγους, σκέψεις
μικρά ἢ μεγάλα
φρονήματα καί βλέψεις
κι' ὅσα στή γῆ εἶχ' ἄλλα.

6. Κι' ἂν ἔχῃ ὁ Χρόνος κᾶτι
βαθειά καταχωνιάσει
μά τοῦ Κριτοῦ τό μάτι
στό φῶς κι' αὐτό θ' ἀδειάσῃ.

7. Χριστέ μου αυτός ὁ σάκκος
ἄς ἔχη συναγμένα
πρὶν μέ σκεπάσῃ ὁ λάκκος
καλά κι' εὐλογημένα».

Στη Θ. Λειτουργία ο Σεβ. κήρυξε τον θείο λόγο λέγοντας τα εξής:

«Χθές στὸν Ἑσπερινό ἀναλύσαμε τίς πρῶτες φράσεις, πού εἶπε ὁ γέρων Συμεών, ὅταν εἶδε τό Παιδίον Ἰησοῦς. «Νῦν ἀπολύεις...».

Καταλήγει ὅμως στήν δοξολογητική του αὐτή ἐκφώνηση πρὸς τό Θεό μέ ἐξόχως σπουδαία φράση γιά τόν Χριστό. Λέγει ὅτι εἶναι: «Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν».

Ἀλήθεια, ὁ Χριστός εἶναι «τό Φῶς τοῦ κόσμου». Ὁ ἴδιος μᾶς τό διαβεβαίωσε: «Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰω. η', 12).

Μέ τήν ἐνανθρώπησίν Του ὁ Χριστός διέλυσε τό σκότος τῆς εἰδωλολατρίας καί ἡ διδασκαλία Του φώτισε πάντα τά ἔθνη. Ὅπου πῆγε τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ἔθνη ὀλόκληρα ἐκπολιτίσθηκαν, δέχθηκαν τήν ἀλήθεια, ἔφυγαν ἀπό τήν πλάνη. Τό φῶς τῆς γνώσεως ἔλαμψε. Καί τοῦτο τό φῶς φώτισε πολλές πλευρές τοῦ ἀνθρώπινου βίου. Ἔτσι ὁ Χριστιανισμός ἐγίνε παράγων ἀληθοῦς προόδου καί ἀνόδου ἐξ ἐπόψεως πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς κοινωνίας. Γι' αὐτό καί βλέπουμε ὅτι ὑπό τό φῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ ἀνθρώπινη προσωπικότητα καταξιώνεται καί καθίσταται σεβαστή. Στόν Χριστιανισμό ὁ ἄνθρωπος εἶναι πρόσωπο, ὄχι ἄτομο. Εἶναι πλασμένος «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» καί «καθ' ὁμοίωσιν» Αὐτοῦ. Ἡ ζωή του ἔχει νόημα. Ὑπάρχει σκοπός τῆς ζωῆς του. Ἐχει χαρίσματα καί θεῖες δωρεές μέσα του καί ὑπάρχει δυναμική πρὸς θέωσίν του.

Εἰδικότερα, ἡ σύζευξη ἀνδρός καί γυναικός, δηλαδή ὁ γάμος, εὐλογεῖται καί ἀγιάζεται καί καθίσταται ἱερός θεσμός καί ἱερό Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειτα ἡ δημιουργία οἰκογένειας εἶναι μεγάλη εὐλογία καί τά τέκνα εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ. Ἡ γυναῖκα ἀπό τήν κατάστασιν τοῦ «πράγματος», τῆς ἐκμετάλλευσης καί ὑποτέλειας, ἀνυψώνεται καί ἐπιτελεῖ τό λειτουργημά της σέ ἰσοτιμία μέ τόν ἄνδρα. Ἡ βρεφοκτονία καταπολεμᾶται καί τό παιδί δέν εἶναι πλέον εἰς καταφρόνησιν, ἀλλ' ἔχει τήν θέσιν του ἀπό τότε πού ὁ Χριστός δέχθηκε τά παιδιά καί τά εὐλόγησε λέγοντας «ἄφετε τά παιδιά καί μή κωλύετε αὐτά ἔλθεῖν πρὸς με» (Ματθ. 19, 14). Ὁ ἄλλος ἄνθρωπος δέν εἶναι ἐχθρός. Εἶναι ὁ πλησίον.

Ὡς εἶναι δέ γνωστόν γίνεται πολὺς λόγος γιά τά ἀνθρώπινα δικαιώματα, τά ἀτομικά δικαιώματα. Ὡστόσο ὀφείλουμε νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου καί ὁ Χριστιανισμός ἀνέδειξαν τήν ἀξία τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν. Ὁ Χριστιανισμός εὐλόγησε τήν σωματική καί πνευματική ἐλευθερία, κήρυξε τήν ἰσοτιμία τῶν ἀνθρώπων, πολέμησε τήν δουλεία, τίς διακρίσεις, τήν οἰκονομική ἀπληστία καί ἐκμετάλλευση τῶν πλουσίων, τήν ἀνηθικότητα πάσης μορφῆς.

Άξιζει νά υπενθυμίσουμε τήν Μεγάλη Χάρτα τῶν Ἐλευθεριῶν, τήν Διακήρυξη τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ πολίτου τό 1789, τήν «Παγκόσμια Διακήρυξη τῶν Δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου» τοῦ ΟΗΕ τό 1948, ἄλλες σχετικές Διακηρύξεις τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης τά τελευταῖα χρόνια, ὡς καί τήν Συνθήκη της Λισσαβόνας τό ἔτος 2007, πού ὅλα αὐτά γράφουν γιά τά ἀτομικά δικαιώματα καί καλῶς. Ἀλλά δέν μπορούμε νά λησμονήσουμε τήν συμβολή τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος καί ἡθους στήν δημιουργία αὐτῶν τῶν κειμένων.

Τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου φώτισε τά ἀνθρώπινα δικαιώματα, ἡ κοινωνιολογία τοῦ Εὐαγγελίου ἐξύψωσε τόν πολιτισμό τῶν ἀνθρώπων. Ἐπειτα καί στή Θεία Λειτουργία ἀκούσατε ὅτι γίνεται ἀναφορά γιά τό χριστιανικό φῶς. Ἀρχίζουμε μέ τήν δοξολογία: «Δόξα σοι τῷ δείξαντι τό φῶς». Δοξάζουμε, ὑμνολογοῦμε τόν Θεό, πού μᾶς ἔφερε καί ἀπεκάλυψε τό ἀληθινό φῶς. Καί πρίν τήν ἀνάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου διαβάζουμε μία εὐχή καί παρακαλοῦμε τόν Θεό «νά ἐλλάμψει στίς καρδιές μας τό «ἀκήρατο φῶς τῆς θεογνωσίας». Ἔτσι μόνον θά μπορούμε νά κατανοήσουμε τά Ἱερά Γράμματα. Καί περί τό τέλος πάλιν, μετά τήν Θεία Κοινωνία, λέμε τόν ὕμνον: «Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν», δηλαδή «κοινωνήσαμε» τό ἀληθινό φῶς πού εἶναι ὁ Χριστός καί Αὐτός εἶναι ὁ Φωτοδότης.

Ὡστόσο υπάρχουν τρεῖς κατηγορίες: Ἐκεῖνοι πού ἐξακολουθοῦν νά παραμένουν στό σκότος γιατί ἀγάπησαν τό σκότος τά πονηρά ἔργα παρά τό φῶς. Ἐκεῖνοι, ἔπειτα, πού ζοῦν στό ἡμίφως. Εἶναι ἐκεῖνοι οἱ χλιαροί χριστιανοί, πού κάποτε γνώρισαν τήν πίστη καί τώρα βρίσκονται σέ ἡμιμάθεια, σέ μία χλιαρότητα περί τήν εὐσέβειαν καί ἀρκοῦνται σέ τυπικότητες καί σέ ἐξωτερικές συμπεριφορές χωρίς κάτι τό βαθύτερο καί τό οὐσιαστικότερο. Καί τέλος εἶναι καί ἡ κατηγορία ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων πού εἶναι στό φῶς, πού εἶναι πράγματι λουσμένοι στό φῶς. Μακάρι ν' ἀνήκουμε διηνεκῶς σ' αὐτή τήν εὐλογημένη κατηγορία.

Ἀδελφοί μου, ζοῦμε σέ μία ἐποχή δύσκολη. Στή λεγόμενη μετά τόν κορωνοϊό ἐποχή. Μία ἐποχή, ὅπου θά ἔχουμε ἀναθεωρήσεις κοινωνικῶν προτεραιοτήτων, ἐπιτάχυνση τῆς αὐτοματοποίησης τῆς ζωῆς, αὐξηση τῆς ἐπιτήρησης, θά ἔχουμε πολλές ἀνασφάλειες, ἀπομόνωση ἀπό τήν μία πλευρά καί ἀλληλεξάρτηση ἀπό τήν ἄλλη. Ἀλλά καί ἐποχή πού ὁ ἄνθρωπος θά νοιώθει πολύ κενό μέσα του, θάχει πολλά ἐρωτηματικά γιά τήν ὑπαρξή του. Ἐποχή πού θά καθίσταται ἀπό πρόσωπο, ἄτομο καί ἀριθμός. Ἀκριβῶς ὅμως σ' αὐτή τήν δύσκολη ἐποχή, ἄς μή παύσουμε νά εἴμεθα συνδεδεμένοι μέ τό Φῶς, τό φῶς τό ἀληθινό πού εἶναι ὁ Χριστός. Εἴμεθα τό φῶς τοῦ κόσμου. Καί τοῦτο, γιατί χωρίς τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἡ ζωή μας θάναι ἀθλιοτέρα μυρίων θανάτων.

Ὑπαπαντή πού γιορτάζουμε σημαίνει ὑπάντηση-συνάντηση μέ τό Χριστό.

Ναί, συνάντηση μέ τό Φῶς! Αὐτό καί θέλουμε.

